

7 november 1969

Goedenavond, vrienden.

Bij het begin van onze bijeenkomst moet ik u eraan herinneren dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Zoals u weet, is deze avond gewijd aan uw vragen. U mag alle vragen stellen hoewel u op persoonlijke vragen in geen geval een volledig persoonlijk antwoord krijgt. Ook op andere vragen gaan wij slechts zover in, als wij menen een verantwoord antwoord te kunnen geven. Indien dus geen onmiddellijk en voldoende kennis bij ons aanwezig is krijgt u geen antwoord, terwijl u ook geen antwoord krijgt wanneer wij van mening zijn dat het onderwerp van de vraag niet zonder meer in een gemengd gezelschap als dit besproken kan worden. Wij beginnen met de:

VRAGENAVOND

Vraag: Het bestuur vreest op 5 december geen of weinig toehoorders te trekken en zou daarom deze vrijdagavondbijeenkomst willen laten vervallen. Heeft de geestelijke leiding hiertegen bezwaar?

Antwoord: Dit valt onder de bevoegdheden van het stoffelijke bestuur. Maar gezien de omstandigheden en verwachtingen bestaat ook bij ons in de geest geen bezwaar hiertegen.

Vraag: Zijn wij willoos overgeleverd aan de gedachtenkracht van anderen wanneer wij niet weten dat er op ons ingewerkt wordt. Hoe zouden wij dit kunnen bemerken?

Antwoord: U bent eigenlijk altijd weerloos tegenover de suggesties van anderen, in vele gevallen zelfs wanneer u van hun pogen u te beïnvloeden op de hoogte bent. Gedachtenkracht kan in feite als een vorm van suggestie worden beschouwd; ook hiermede kan men u niet dwingen, tenzij u zich in feite gaarne laat dwingen. Wel kan de gedachtenkracht van anderen u de dingen anders laten zien dan zij zijn, zodat u daarop afwijkend van het normale zult reageren. In feite zult u meer aan de beïnvloedingen van anderen onderworpen zijn, naarmate u minder kritisch bent ten aanzien van uzelf. Toch kan men aan de inwerking der gedachtenkracht van anderen wel degelijk ontkomen. Daarvoor is het volgende van belang:

1. Handel nooit voor eerst te hebben overdacht wat u nu eigenlijk wilt. Handel volgens uw eigen inzichten van goed en kwaad. Laat u door niemand anders in dit opzicht leiden, aanvaard ook van uzelf geen enkele reden om van deze norm af te wijken.

2. Wanneer u ontdekt dat er bij u een toenemende neiging tot eenzijdig handelen ontstaat, moet u nagaan of er mensen zijn die hiervan in het bijzonder voordeel zouden kunnen hebben. Ontdekt u dat dit het geval is, wijzig uw handelen dan zo dat zij geen voordelen kunnen behalen die u hen niet van harte gunt.

3. Naarmate u zelf beter getraind bent in het gebruik van de gedachtenkracht, krijgt u zelf een grotere resistentie tegen alle beïnvloeding door gedachtenkracht van anderen, terwijl men voor inwerkingen van deze aard gevoeliger is. Het is duidelijk dat degene die op dit terrein geoefend is, dus veel gemakkelijker pogingen hem te beïnvloeden bemerkt en af kan wijzen. Wilt u zich dus op dit terrein zeker stellen, tracht dan eigen gebruik van gedachtenkracht te ontwikkelen. U zult ontdekken dat alle soorten pogingen om u te beïnvloeden u steeds sterker op gaan vallen. Om een vergelijkend beeld te geven: Wanneer u een advertentie leest, valt u slechts zeer weinig op van de daarin voorkomende misleidende formules. Een reclame expert ziet deze echter onmiddellijk, daar hij deze formuleringen ook zelf gebruikt. Hoe meer u gedachtenkracht gebruikt hoe beter u weet wat de symptomen van een dergelijke beïnvloeding zijn en hoe gemakkelijker op geslaagde wijze u tegen niet gewenste invloeden kunt verzetten. Is dit voldoende? Hebt u geen commentaar?

Vraag: U zegt: je bent alleen verantwoordelijk voor je eigen daden. In hoeverre ben je verantwoordelijk voor je kinderen die vaak per sé en tegen beter weten in hun eigen gang wensen te gaan?

Antwoord: Voor je eigen kinderen ben je alleen verantwoordelijk zover het je eigen relatie met die kinderen betreft. Waar het de gemeenschap betreft waarin je leeft, gaat de verantwoordelijkheid voor je kinderen zover als je werkelijke aansprakelijkheid tegenover de gemeenschap. Dit betekent dat je kinderen, die nog zelf geen voldoende begrip van de regels in de maatschappij hebben of zich van de belangrijkheid van die maatschappij nog niet bewust zijn, er toe brengt zich aan de regels van die maatschappij te houden. Dit laatste zolang de kinderen volgens de regels van die maatschappij onder uw directe verantwoordelijkheid leven. Verder dan dit gaat uw verantwoordelijkheid tegenover en voor hen dus niet.

Vraag: Kunt u vertellen hoe bijvoorbeeld de bewoners van Yucatan in staat zijn geweest die prachtige tempels in de wildernis te bouwen?

Antwoord: De kern van de vraag maakt het noodzakelijk een lange periode in de geschiedenis terug te gaan. Zoals u misschien wel eens hebt gehoord, ontstonden onder meer door vulkanische werkingen en werkingen in de aardlagen moeilijkheden in het rijk Mû. Het gevolg was dat men ging koloniseren. Een van die kolonieën is ook weer erg bekend geworden: Atlantis. Maar in Mû had men reeds voor die tijd een systeem ontdekt waarbij licht plus dingen, die wij aardmagnetisme en aardpotentiaal plegen te noemen, in brandpunt konden worden gebracht. Hierdoor werd het mogelijk materialen te bewerken waardoor men een grote gladheid van oppervlakte wist te bereiken die men met de tegenwoordige polijstmiddelen en machines weer benadert. Daarnaast was men door deze krachten in staat zeer grote voorwerpen op te heffen en te verplaatsen. Deze kunde werd overgeleverd naar verschillende delen van de wereld.

In een latere periode zien wij dat Mû begint te vervallen en op de duur eigenlijk verdwijnt als macht, terwijl Atlantis op zijn beurt weer gaat koloniseren. In de tijd daartussen zijn echter vele van de vroegere kolonieën van Mû teloorgegaan of geheel verwilderd. De Atlanten komen dan ook terecht in gebieden waar deze kennis en gebruiken nog bestaan, maar niet erkend worden als technisch kunnen, en magie zijn geworden. De Atlanten maken van hun grotere mogelijkheden bij het gebruiken van deze krachten ook gebruik om hun meerwaardigheid aan te tonen tegenover de inboorlingen. Toch hebben ook zij er belang bij dat in hun kolonieën een kaste ontstaat en blijft bestaan die niet alleen geschoold is in deze magie, maar daarnaast ook andere meer menselijke kennis heeft als onder meer organisatie, vastleggen van mededelingen enzovoort. Het resultaat hiervan kunt u vaak tot in de prehistorie terugvinden, als bijvoorbeeld het bestaan van bodenwegen, handelsroutes en vaste handelsgebruiken in uitgestrekte gebieden die men in uw dagen nog kan constateren ofschoon volgens uw opvattingen die mensen zich nog in het stenen tijdperk bevonden.

De kennis omvat ook bouwen, waarbij de structuren van het moederland Atlantis als voorbeeld plegen te dienen. De afzonderlijke stammen ontwikkelen echter op basis hiervan een geheel eigen stijl. De Incas zijn daarbij voor u wel zeer bekend geworden, omdat zij een heersende bovenlaag vormden in de tijd dat Amerika herontdekt werd. De werkelijke stijlelementen behoren echter meer aan de Tolteken en Azteken. Deze en dergelijke stammen kenden echter perioden van rondtrekken. Wij kunnen overblijfselen van hun stijl en werkwijzen dan ook aantreffen tot in de diepe en woeste gebieden van de Andes, zelfs in de zogenaamde slechte Andes in het zuiden. U kunt hieruit wel afleiden dat er een cultuurverbreiding in het verre verleden heeft plaats gevonden en dat bij die cultuurverbreiding bepaalde technieken - soms onder het mom van magie - een grote rol speelden.

Overigens blijkt van de kennis later een deel teloor te gaan, zodat wij bijvoorbeeld te maken krijgen met het zogenaamde overbouwen, waarbij men oude gebouwen gebruikt om er nieuwe van te maken of zelfs oude gebouwen als het ware van een nieuwe deklaag voorziet, om zo hun karakter te veranderen. Dit laatste wordt vaak gedaan om eigen grootheid te bewijzen, terwijl men niet voldoende de technieken meester is om dergelijke bouwwerken zelf op te richten. Ook

in Egypte zien wij vervalperioden waar wij soortgelijke verschijnselen aantreffen, terwijl dergelijke verschijnselen ook in Tibet, bijvoorbeeld bij de bouw van grotere kloosters rond Lhasa voorkomen. Zelfs bij de bouw van de Potala blijken de bouwers van andere bouwwerken uit een vroegere tijd gebruik te hebben gemaakt. Hier ook ontdekken wij dat men soms elders bestaande bouwstructuren voor een groot deel in hun onderdelen wist te ontleden en naar andere plaatsen over te brengen om deze zo geheel als eigen werk te kunnen voorstellen.

Ik besef dat hierover veel meer te zeggen is, maar hoop de samenhangen voldoende te hebben belicht om ook uw eigenlijke vraag mede te beantwoorden. Ik besef dat ik bijvoorbeeld de Mayacultuur als zodanig niet eens genoemd heb, maar wel de Inca's die veel minder scheppingskracht hadden, doch toen de eerste Europeanen in Amerika kwamen een bovenlaag vormden. Ik probeerde u echter duidelijk te maken hoe, zelfs vanuit het rijk Mû, sprake is van een overlevering en bekendheid van technieken die de bouw van tempels en dergelijke tot zelfs uw jaartelling toe mede heeft beïnvloed. De gemeenschappelijke bron kan ook beschouwd worden als de reden voor de vaak grote gelijkvormigheid van tempels, al zullen de details verschillen naarmate het geloof dit noodzakelijk maakt. Opvallend is bijvoorbeeld dat haast overal waar grote stadsbeschavingen vroeg ontstaan, wij grote tempeltorens en bepaalde tempelpleinen aantreffen die niet alleen rituele doeleinden hebben, maar kennelijk mede de stijl bepalen. Een groot deel van die bouw is pyramide- of stupa achtig. Bij meer trekkende bevolkingen vinden wij vaak daarop lijkende "heilige bergen", waarlangs zich wegen kronkelen die doen denken aan de bouwwerken en waarop wij dan ook op de top plaatsen aantreffen voor offers of "woningen van goden". Denk in dit verband bijvoorbeeld aan de heilige plaatsen van de indianen in Noord-Amerika. Maar ook elders zijn dergelijke overeenkomsten op te merken.

Gaan wij bijvoorbeeld naar Afrika toe, dan vinden wij daar tot ver in het zuiden dolmenachtig gebouwde maantorens en tempels, terwijl wij grottempels en bergaltaren aantreffen in bijvoorbeeld de bergen van centraal Afrika die in opzet en indeling weer aan het voorgaande herinneren. Gaan wij kijken naar Paaseiland, dan valt ons weer een soortgelijke opzet met technisch structurele gelijkenissen op. Naar ik meen, vormt dit alles wel een bewijs dat er in het zeer verre verleden voor een groot deel van de mensheid reeds een soortgelijke culturele achtergrond is die met vele afwijkingen van vorm en verbasteringen van kennis overal werd overgeleverd. De bron van dit alles, zou ik willen zoeken in het keizerrijk Mû, tweede periode - 120.000 jaren geleden -, terwijl voor u overblijfselen te vinden moeten zijn die tot 40.000 jaren geleden te dateren moeten zijn. Dit betreft natuurlijk alleen steenstructuren. Restanten van deze bouwwijze en bouwtechnieken zullen echter volgens mij nog blijven bestaan tot rond 700 n.chr.

Vraag: Zijn er in het heden nog bronnen aan te wijzen voor het bestaan van Mû zelf of is dit alleen geestelijke kennis?

Antwoord: Een bewijsvoering voor een waarschijnlijk bestaan lijkt mij wel degelijk mogelijk zonder dat men de geest daarbij betreft. Maar men zou dan in strijd komen met vele nu bestaande theorieën en sommige elementen van godsdienstige aard. Daar een eenmaal algemeen aangenomen theorie krachtens deze algemene aanvaarding meestal als bewezen geldt, terwijl een nieuwe theorie met evenveel bewijzen gestaafd veelal als onzin wordt beschouwd, zal het wel moeilijk zijn om daadwerkelijk het bestaan van Mû aannemelijk te maken.

Vraag: In Tibetaanse en boeddistische gegevens wordt een geschiedenisverloop van rond 650.000 jaren naar voren gebracht...?

Antwoord: Mag ik corrigeren? U stelt dan toch wel dat de boeddistische gegevens, ook de lamaïstisch boeddistische - evenals een groot deel van de elementen die in de theosofie opduiken, stammen uit bijvoorbeeld de Vishyuna en andere verhalen van hindoe-oorsprong. Men zou dan ook wel mogen stellen dat in dit opzicht uw theosofie door onjuiste generalisaties komt tot zeer onjuiste specificaties.

En nu ik dit gezegd heb: er zijn inderdaad vele oude verhalen die allen tesamen een buitengewoon interessant beeld geven van het verleden. Maar u weet hoe het gaat: wanneer men de taal en de beelden niet kan begrijpen, zegt men in deze tijd al snel dat het een sprookje is enzovoort. In andere gevallen noemt men dergelijke verhalen - en de conclusies die sommigen daaruit nu willen rekken - rationalisaties. Wat men vergeet daarbij is dat voor de vorm en de beelden der rationalisatie een reden moet bestaan. Zelfs indien wij aannemen dat er sprake is van sprookjes en rationalisaties, moeten wij nog stellen dat de beelden, waaruit zij zijn opgebouwd en de voorstellingen die zij bevatten, niet zonder meer en vanzelf kunnen zijn ontstaan. Er moet een achtergrond, een reden voor zijn geweest. Maar daar de conclusies die men dan zou moeten trekken, niet passen of niet aangenaam lijken, vervalt men dan in termen als een instinctief volsgeloof en dergelijke, wat dom is. Overigens zou ik mij maar niet al te veel moe maken met pogingen om het bestaan van Mû te bewijzen. U zou daarvan wel eens zo moe kunnen worden dat u de problemen van uw eigen maatschappij niet meer aankunt en dat lijkt mij erger dan de verwijzing van werkelijke rijken uit het verleden naar het land der sprookjes.

Vraag: Wat is de verklaring van het feit dat de Maya's in de 14e eeuw hun woongebied verlieten?

Antwoord: Ik meen dat dit iets vroeger was. Het bijzonder genoemde geval had als oorzaak moeilijkheden met voedsel en transport. De volksverhuizingen van de Maya's mede als gevolg van pestilentie, beginnen echter reeds rond 950. Zij trekken oorspronkelijk grotendeels noordelijk, maar de meest progressieve Maya's maken zich los van enkele cultuurpatronen en afhankelijkheden en trekken kort daarop zuidelijk. Overigens is dit wel de reden dat wij rond 1500 bijna geen enkel restant van een Mayacultuur in zuivere vorm meer aantreffen. Mayacultuur is dan ook eigenlijk een naam die men pleegt te geven aan iets, waaraan de Maya's wel hebben bijgedragen ofschoon in wezen reeds na het jaar 1000 geen werkelijk geheel onvervormde Maya-invloeden meer optreden.

Vraag: In Mexico worden bij alle tempels balspelruimten aangetroffen, 150 meter lang, 50 meter breed en ongeveer in T-vorm. Tien Mannen - 5 tegen 5 - spelen volgens gevonden reliefs daarop een soort kastiespel. Waarom had men daarvoor een zo enorme ruimte nodig. Of speelden er meer priesters mee?

Antwoord: Neen. Het spel vergde die ruimte. Ruimte was er genoeg. Wanneer u zich echter verbaast over de kosten en moeiten die men zich gaf om dergelijke speelvelden in stand te houden enzovoort, moet u beseffen dat in de vroege culturen het spel gelijktijdig een religieus element in zich heeft, en in het betreffende geval waren bepaalde spelen doortrokken van een wichelelement. Het verloop van het spel is dus gelijktijdig een soort voorspelling. Iets dergelijks treffen wij aan in de Myceense en Kretenzische culturen, om een voorbeeld uit Europa te geven. Daar de basis van het spel ritueel was en het later ook voor vermaak van de hogere standen wordt gespeeld, zijn de kosten en moeiten, die men aan die accommodatie besteedt, begrijpelijk.

Overigens zag men in het verloop van de spelen de uitdrukking van bepaalde natuurwetten. Nu is spel voor u zuiver vermaak. Maar nog niet zo heel lang geleden zag men in spelen tevens een soort kosmische rite. Auguricus (= voorspellend) neemt dan ook aan dat personen die in de spelen een bepaalde kracht vertegenwoordigen, door hun gedrag tegenover de andere betrokken partijen de kracht die deze vertegenwoordigen - door hun prestaties duidelijk maken hoe de verhouding van deze krachten is en dus ook hoe men als volk zal moeten reageren, om vanuit de bestaande verhoudingen tot een zo goed mogelijk resultaat te komen. Het zal u bekend zijn dat de gevechten, die doen denken aan gladiatorenspelen en die voorkomen in de vroege jagersculturen, niet alleen dienen om de mens bezig te houden of de rang en het recht van enkelingen te bepalen, maar in vele gevallen worden gevoerd door mensen die goden vertegenwoordigen. Hierdoor wordt duidelijk hoe een verhouding tussen de goden nu ligt en in vele gevallen betekent de uitkomst van de strijd tevens de beantwoording van een belangrijke vraag. In feite gaat het om godsspreuken, orakels die door menselijke vaardigheid beslist worden. Bij primitieve volkeren treft men dit gebruik nog wel aan.

Dit verklaart waarom men aan de plaatsen voor dergelijke spelen en gevechten in verhouding vaak zoveel zorg besteedt, terwijl de plaatsen waarop men speelt steeds weer op of nabij heilige oorden liggen. De belangrijkheid van het spel ligt niet of niet alleen in het spel zelf, maar wordt mede en vaak voornamelijk bepaald door hetgeen er mee wordt gerepresenteerd. Denk maar eens aan internationale wedstrijden in deze dagen waarbij vaak de sportieve waarden achter de chauvinistische en nationalistische denkwijzen geheel verdwijnen. De handelwijze van de oudere volkeren zal u nog begrijpelijker worden wanneer u zich te binnen brengt dat voor hen de gehele natuur bezielde is, terwijl de mens in die natuur de weg moet vinden tussen de steeds wisselende machtsverhoudingen en bedoelingen van de vele goden, van krachten die sterker, slimmer, machtiger zijn dan de mens zelf. Dit is hopelijk voldoende.

Vraag: Vroeger werd op een vraag over het verlaten van steden gezegd dat dit onder meer kwam, omdat men het rad niet kende en zo de aanvoer van de nodige voedingsmiddelen enzovoort te veel moeite opleverde.

Antwoord: Ook dit is inderdaad gebeurd. Ik doelde hierop reeds in mijn eerste antwoord. Het betreft hier het verlaten van steden in het noorden van Zuid-Amerika tussen 1300 en 1500 n. Chr. Daar in het verleden alleen omtrent de steden werd gevraagd, kon toen met dit antwoord worden volstaan, terwijl de nu gestelde vraag meer algemeen was en dus ook een omvattender antwoord vergde.

Vraag: Wilt u iets vertellen over de groepsvorming in de sferen. Zijn er daar ook controversen en strijd?

Antwoord: Wij zijn in ieder geval in de sferen tot nu toe ontkomen aan de nadelen van een wat vergeestelijkte democratie. Groepsvorming in de sferen kunt u het beste beschouwen als het resultaat van een je eenvoudig bewegen in de richting die je het meest aantrekt. Troepen hebben verschillende inzichten. Zij kunnen elkanders inzichten soms wel bestrijden, maar zullen over het algemeen daarom elkaar nog niet bestrijden. Alleen groepen die in duistere werelden bestaan, hebben, zelfs indien zij het in feite bijna eens zijn, steeds de neiging alle anderen te bestrijden.

Overigens is dit alles begrijpelijk: in een Lichte wereld heb je geen machtsdrang. Je hebt hoogstens een waarheidsdrang en naarmate je verder komt, besef je beter de betrekkelijkheid van hetgeen voor jou de waarheid is.

Het resultaat is dat groepsvormingen bij ons niet worden bepaald door de vraag wat je op aarde bent geweest, maar in de eerste plaats wel door hetgeen je geestelijk bent, kunt en wilt. In de tweede plaats betekent het dat groepsvormingen niet kunnen voeren tot gezagsverhoudingen anders dan die, welke op een geheel vrijwillige erkenning en aanvaarding berusten. In de derde plaats betekent het dat groeperingen zonder grote moeite met elk ander kunnen samenwerken of tijdelijk kunnen versmelten tot een geheel voor bepaalde doeleinden, daar de punten van overeenstemming in de Lichte sferen zeer belangrijk zijn, terwijl de punten van geschil slechts belangrijk kunnen zijn, zover het de eigen uiting betreft, maar nimmer zover het het streven betreft.

Vraag: Is de lijn van communicatie tussen groepen die bepaalde bronnen en kennis hanteren wel groot genoeg? Er is mij namelijk eens opgevallen dat hier voornamelijk een aantal bronnen van dit continent gebruikt wordt, terwijl er betrekkelijk weinig informatie wordt geboden over boeddhisme enzovoort. Er zal sprake zijn van bepaalde voorkeur natuurlijk, maar is het contact tussen de verschillende groepen groot genoeg om dergelijke bronnen voor elkaar toegankelijk te maken?

Antwoord: Er is contact genoeg. Indien u dat nu zo heel graag wilt, kan ik een hele verhandeling gaan houden over het lamaïstisch boeddhisme, het ontstaan ervan, de verschillende varianten ervan, de wijze waarop het vervlochten is met het natuur- en demonengeloof dat oorspronkelijk in Tibet regeerde etcetera. Maar u vergeet een ding: u leeft niet in Tibet, maar in het Westen.

En dit betekent dat het westerse denken voor u veel belangrijker is dan het lamaïstische denken of andere oosterse filosofieën en geloofsvormen. Een groot deel daarvan kunt u misschien wel theoretisch absorberen, maar praktisch kunt u er niet veel mee doen. Wat betekent dat wij moeten proberen, zo goed en zo kwaad als het gaat, voornamelijk de voor u werkelijk en ook praktische belangrijke punten aan te stippen. Voor u zijn westerse punten het meest belangrijk, zodat zelfs degene onder ons die zelf uit de Oriënt komt - waaronder bij ons zeer bekwame oriëntalist zijn - het prefereert om tegenover een gezelschap als dit een meer westerse formulering en gedachtegang te geven. Ik meen dat wij daarmee geen ongelijk hebben.

Ga eens na hoe de feitelijke mystieke inhoud is van bijvoorbeeld de zo even genoemde theosofie. Oosters van oorsprong, verwesterd en gesystematiseerd, tot zij uiteindelijk ontaardde in een praktisch dogmatisch religieus geheel. Er zijn velen, vooral ook jongeren die op het ogenblik dwepen met het Oosten, maar ik meen dat ook voor hen een behandelen van de oosterse waarheden nog niet belangrijk kan zijn, omdat zij nog niet in staat zijn de werkelijke inhoud en waarde daarvan te begrijpen. Vaak zijn hun dweperijen eenvoudig zuiver westerse dweperijen die zij een oosters gewaad aantrekken om zich van anderen te onderscheiden - ongeveer om dezelfde reden als sommige jongelieden in deze dagen vooral lange haren willen dragen en anderen liever een kale kop hebben.

Vraag: De angsten die de overgeganen meebrengen, zullen die zich daar ook manifesteren? Hoe kunnen zij dezen overwinnen?

Antwoord: Door te begrijpen dat in de toestand waarin zij verkeren, deze angsten niet meer zinvol zijn. Dit kun je leren begrijpen, zodra je contact opneemt met anderen in de sfeer. In vele gevallen is het zo dat je bang bent voor iets, tot iemand anders je duidelijk maakt dat die angst overbodig is. Voorbeeld: iemand weet niets van slangen af en ontmoet een ringslang of grasslang. Hij denkt dat dit dier giftig is en verkeert zo in doodsangst, tot iemand komt die zegt: het is een aardig beestje en kan je niets doen. Dan is de angst weg wanneer 't gezag van de ander maar wordt erkend of de ander in staat is de waarheid van zijn bewering te demonstreren.

In de geest liggen de zaken ongeveer gelijk. U brengt bepaalde vooropgezette denkbeelden mee. Deze denkbeelden betreffen geen feitelijke waarheid in onze wereld. Maar u schept met uw denken een schijnwaarheid. Deze schijnwaarheid kan u echter niet beheersen, tenzij u zich daaraan ook onderwerpt. Zodra een ander komt en u duidelijk maakt dat u in een schijnwaarheid leeft - en dit demonstreert - kunt u, door met hem mee te denken, de schijnwaarheid voor u zozeer verminderen of zelfs geheel vernietigen dat u er vrij van komt. Dit noemen wij dan vaak het iemand bevrijden uit bepaalde sferen en toestanden. Op de duur staat eenieder voor een dergelijke hulp wel open, maar bij de een duurt het een paar duizend jaren, tot hij zover komt en bij de ander maar een paar minuten - bij wijze van spreken. Er zijn dus wel verschillen. Naarmate een mens meer van eigen belangrijkheid en waardigheid overtuigd is, is het moeilijker hem van eigen ongelijk te overtuigen. Voorbeeld: iemand die niet in god en een bestaan na de dood gelooft, kun je veel gemakkelijker helpen dan een paus die aan bepaalde dingen zó sterk gelooft dat hij niets anders wil aanvaarden, omdat hij vreest of meent, daarmee ook zijn gehele wezen en betekenis prijs te geven. Maar het zijn niet alleen pausen die zo zijn. Ik ken anderen die ook zo zijn of erger.

Vraag: Hoe komt u aan 2000 jaren? Ik dacht dat tijd bij u een gans andere waarde had?

Antwoord: Een vergelijkende term. Indien wij namelijk over onze tijd moeten gaan spreken, dan kan ik alleen zeggen dat tijd voor ons een duurrelatie is die op zichzelf als afmetig kenbaar kan zijn onder bepaalde omstandigheden, terwijl onze gezichtshoek ten aanzien van de afmeting duur weer bepalend is voor de tijdsbeleving die wij persoonlijk kennen. Onze tijdsbeleving heeft dus niets met uw tijd te maken, maar 2000 jaar kan beschouwd worden als een analoog begrip voor lange duur bij ons. Ik wil daarop echter liever niet al te ver doorgaan, daar wij dan voor een vraagavond terecht komen in langdurige theoretische - voor u - beschouwingen.

Vraag: 104 jaar geleden schreef Jules Verne zijn "Reis naar de maan". Hoe kwam deze man aan zo een vooruitziende technische kennis, zoals deze ook blijkt uit zijn andere verhalen?

Antwoord: Jules Verne was zeker niet de enige in zijn tijd die dergelijke fantastische verhalen schreef. Hij was echter wel een van de weinigen die een reeks van technisch zeer bekwame en wetenschappelijk goed onderlegde vrienden had die zich bezighielden met natuur en dergelijke. Het knappe van Verne is nu dat hij wetenschappelijke mogelijkheden ziende en zijn voorstelling daarvan bij zijn vrienden controlerende, in staat was toekomstige mogelijkheden inderdaad vooruit zo te omschrijven dat zijn beelden ook na ... (woord is onleesbaar Red.) technische ontwikkeling aanvaardbaar blijven. Er zijn echter toch wel verschillen: een kanonschot naar de maan is nog steeds niet mogelijk. Alleen door de raket werd het bereiken van de maan mogelijk - en zeker een raket is niet eens het meest ideale middel om de aarde te verlaten. Wat Verne schreef, is in zoverre opvallend en boeiend dat hij komt tot meer aanvaardbare predicties. Maar wanneer hij bijvoorbeeld kapitein Nemo onder de zee laat reizen, bestaan er reeds onderzeeboten en is er reeds elektriciteit, denkt men reeds aan electromotoren en is electrolyse bekend. Zijn beelden beantwoorden ergens aan de verlangens van de mensen, maar de technische opvatting en invoering van de onderzeeërs die in deze tijd zeer lange reizen onder water maken, is toch wel wat anders. In "Robur, de Veroveraar", beschrijft hij een vliegtuig dat er ongeveer uitziet als een vliegende rijnaak, voorzien van een aantal horizontaal draaiende propellers boven dek. Men kan nu stellen dat hij in de - in zijn tijd reeds bestaande - controversie voor lichter en zwaarder dan lucht juist heeft gekozen en zelfs dat hij mogelijk helicopters heeft voorzien - ofschoon een motor en een schroef zoals Verne die beschijft, toch wel in feite geheel andere dingen zijn.

Gaan wij dergelijke werken na, dan blijkt steeds weer dat de schrijver een bestaande of mogelijke tendens omschrijft op grond van wetenschappelijk reeds erkende of bewezen feiten. Vergeet niet dat in de tijd dat "Robur" geschreven werd, de controversie tussen lichter en zwaarder dan lucht actueel was, zodat hierin inspiratie gevonden werd voor een denkbeeld waarvan de verdere uitwerking mogelijk werd door denkbeelden die de schrijver bij wetenschapsmensen vond. De horizontaal draaiende schroef was zelfs in die tijd een van de voorstellen die gedaan werden toen men trachtte het stijgen en dalen van een ballon op andere wijze dan door ontsnapping van gas of uitwerpen van onvervangbare ballast te regelen. Het bleef theorie. Dat wel.

Wie de boeken van Verne leest, zal steeds ook weer zien dat de schrijver zeer goed georiënteerd is ten aanzien van jaartallen en hiervan bij voorkeur melding maakt, terwijl in andere werken blijkt dat zijn aardrijkskundige gegevens een zodanige juistheid bezitten dat hierdoor de werken naar huidige opvattingen zelfs zeer droog aandoen. De lezer is bij vele beschrijvingen dan ook geneigd te vergeten dat Verne de beschreven landen niet van eigen aanschouwing kende - evenmin als Karl May Amerika en de indianen kende - maar bij deskundige vrienden en in boekwerken de nodige informatie wist te vinden. Kortom, zijn werken waren een vaak magere roman, gebaseerd op bestaande interesses of wetenschappelijke vragen en controversen, waarbij hij het magere verhaal aanvulde met beschouwingen, gegevens en wetenschappelijke betogen die hij aan zijn vrienden ontleende. Met andere woorden, de reis naar de maan van Verne is heel iets anders dan de reis van de Apollo. De enige overeenkomst is dat men naar de maan gaat. En dat is reeds eerder door utopische schrijvers behandeld.

Vraag: Indien de raket voor u niet de meest ideale methode is om de aarde te verlaten wat is dan een betere?

Antwoord: De betere is op het ogenblik nog niet ontdekt. Zij berust op magnetische stuwings die binnen een zonnestelsel bruikbaar is plus een via atoommachines veroorzaakte ionenaandrijving voor bewegingen buiten een zonnestelsel. Dit is dan ook wel de enige werkwijze waarmee het mogelijk is de werkelijke ruimte te betreden. Indien u nagaat hoeveel tijd er nodig is om een trip naar Mars te maken met de huidige middelen, dan kunt u wel nagaan dat zij nog lang zo ver niet zijn dat zij in staat zijn werkelijk de planeten van eigen zonnestelsel alleen reeds te

bezoeken, laat staan nog verder te gaan. Dat zijn de feiten, al lijkt het misschien of men nu opeens de gehele ruimte zou kunnen veroveren. Met de huidige technieken komt men dus niet ver. Maar er zijn andere technieken in het AI bekend, waarmee men de lichtsnelheid kan benaderen en zelfs technieken, waarbij men aan de limieten van de lichtsnelheid kan ontkomen door massaverhoudingen ten aanzien van het voor u bestaande AI in een andere relatie te brengen. De beste vertaling van deze voortbeweging lijkt een dimensionale sprong te zijn. Dergelijke aandrijvingen worden dus reeds gebruikt, maar nog niet door de mens. Indien ik naga hoeveel ontwikkeling nodig is om dergelijke technieken op een andere planeet te bereiken, dan zou ik aannemen dat het op aarde - zonder alles vernietigende oorlogen of andere gebeurtenissen waardoor technieken verloren zouden kunnen geraken - nog wel ongeveer 6000 jaren zal duren voor men alle noodzakelijke technieken meester is. Deze tijdsduur heb ik dus niet gebaseerd op de mogelijkheden van de mensheid, maar eenvoudig op het verloop van ontwikkelingen, zoals wij dit op andere planeten hebben kunnen constateren.

Vraag: Enige tijd geleden werd ons verteld dat er op de maan een observatiepost van ruimtebewoners was gevestigd. Zou u ons kunnen zeggen waarom deze observatiepost opgeheven werd en hoelang geleden dit gebeurde?

Antwoord: Verlaten werd de post ongeveer 2 jaren geleden. Een laatste ontruiming vond, als ik mij niet vergis, rond 18 maanden geleden plaats. Ik meen dat ook nu nog incidentele observatie plaats zal vinden van de maan. Men kan in ieder geval nog steeds gebruik maken van de daar bestaande "landingskelders". Ik neem echter aan dat men het voorlopig niet belangrijk zal vinden direct met de mensen op aarde in contact te komen. De meesten van u realiseren zich niet dat wanneer u al zoveel voorzorgen moet nemen om geen ziekten op de maan mee te brengen - waarvan u niets wist - anderen, die de aarde kennen, nog heel wat meer voorzorgen zouden moeten nemen, daar uw aarde vele voor hen dodelijke organismen bevat, waartegen zij eenvoudig geen weerstand en daardoor ook geen afdoende middelen hebben. U zult begrijpen dat ruimtevaarders het niet zo prettig vinden met dergelijke virulente cultures in direct contact te komen. Daarnaast geloof ik ook niet dat men contact met een vroeg-technische cultuur zonder voldoende filosofische en ethische achtergronden als de uwe, graag op zal nemen. Men vreest waarschijnlijk heel wat meer moeilijkheden en gevaren van een landing op uw planeet die contact met de mensen betekent, dan Cook en de zijnen van hun landingen bij Australië. Ofschoon die daar met de kannibalen ook last genoeg hebben gehad.

Vraag: Heeft die ontruiming te maken met de komst van onze astronauten?

Antwoord: Inderdaad. Bij een steeds meer voorkomen van waarnemings satellieten kon men niet meer rekening houden op de mogelijkheid veelvuldig te landen en te starten, zonder dat dit werd gezien. In enkele gevallen was men in staat de gegevens van een satelliet te corrigeren door een "blinde plek" te doen ontstaan. Tijdens de ontruimingsprocedure is men er zelfs in geslaagd de werking van motoren en zender van een satelliet gedurende bijna een maand uit te schakelen. Nu de mensen de maan gaan verkennen kan men er niet meer op rekenen dat leven of aanwezigheid op de maan blijvend onontdekt zal blijven. Men vreest dat een dergelijke waarneming zou voeren tot reeksen van gebeurtenissen op aarde die ook voor degenen die in de ruimte rustig huns weegs willen gaan, niet aangenaam zouden zijn.

Vraag: Zouden wij die kelders ook kunnen gebruiken?

Antwoord: Wanneer u ze zou kunnen vinden, zeker wel. Maar ik weet niet wat uw ambities zijn. Wanneer u eerst naar de maan en dan nog naar de kelder wilt gaan, zijn er op het ogenblik op uw eigen planeet wel eenvoudiger en minder kostbare methoden denkbaar.

Vraag: Welke kleuren moet men bij het overbrengen van gedachtenkracht gebruiken om te genezen enzovoort.

Antwoord: Het klinkt aardig. Maar u vergeet dat het bij ziekten vaak noodzakelijk zal zijn het eigen wezen van de patiënt te versterken en de daarin bestaande krachten beter te wekken. In

dat geval zal men de eigen uitstraling van de patiënt, - wanneer u die in kleur wilt aanduiden - moeten projecteren. Het is het aanvullend middel - een harmonie tussen twee wezens - waardoor in een dergelijk geval de kleur bepaald zal worden.

In zakelijke verhoudingen ligt het er sterk aan wat je wilt bereiken. Wil je iemand alleen maar gunstig stemmen, dan is het verstandig je eigen uitstraling te gebruiken. Wil je iemand domineren, dan zal je over het algemeen de lichtste kracht moeten gebruiken die nog met je eigen zakendoen verenigbaar is. Dat betekent dat je in dergelijke gevallen nooit met het witte Licht kunt werken. Iemand die dit werkelijk uit kan stralen, doet overigens geen zaken meer. Wanneer u de kleur wilt weten die u moet uitzenden om een probleem op te lossen, vergeet u kennelijk dat daarbij de aard van het probleem bepalend kan zijn. U vergeet, gezien de vraag, de betrekkelijkheid, en neemt aan dat er een systeem kan bestaan, waarin alle verschillende omstandigheden, voorwaarden en persoonlijkheden zonder meer gevangen kunnen worden in bepaalde kleurwerkingen die dan nog te allen tijde gelden ook.

Misschien zou het goed zijn wanneer u eens een eerlijk medicus zou vragen hoe verschillende patiënten op een en hetzelfde geneesmiddel reageren. Hij zal u zeggen dat een middel dat wonderen doet voor de ene patiënt, voor de ander eerder schadelijk is of geen uitwerking vertoont. Dit zal u dan duidelijker maken waarom ik zeg dat het zenden van gedachtenkracht, zowel in het werken met kosmische, krachten voor een groot deel afhankelijk is van: één wat jezelf bent, twee wat de ander is, en drie wat je wilt. Deze factoren tezamen bepalen wat je kunt doen en doet. De kleur is in dit verband een symbool dat in het voorstellingsvermogen, bepaalde zaken misschien gemakkelijker hanteerbaar maakt, maar zelfs daarvoor niet onmisbaar is. U doet dan ook verstandiger uit te gaan van uw eigen aanvoelen van anderen en het dan scheppen van de verhouding, het contact dat voor u het prettigste is. Indien u afgaat op uw gevoel en uw bewust willen niet met uw onbewuste wil in strijd is, zult u de afstemming bereiken die inderdaad resultaten mogelijk maakt.

Vraag: Hier is een uitgave van het zogenaamde zesde en zevende boek van Mozes. Het bevat niet alleen talrijke symbolen en bezweringen, maar ook meerdere afdrukken van in het hebreuws gestelde regels en tafels. Men noemt dit boek de geestelijke magie van Mozes. Acht u deze magie thans bruikbaar?

Antwoord: Voor degenen die een dergelijk boekje moeten kopen om iets van magie af te weten, niet. In de eerste plaats zijn de gegeven tafels en tabellen vaak onvolledig of vervormd. De boeken stammen niet van Mozes, de profeet die het volk der joden uit Egypte voerde, maar van rabbi Mozes. Zelfs deze is niet de werkelijke en volle auteur van de aan hem toegeschreven werken die vaak fragmenten van andere auteurs omvatten als bijvoorbeeld van rabbi Solomon. De door u genoemde delen zijn slechts een fragment uit een reeks van tenminste 12 werken die pretenderen het geheel der magie te omvatten. De werkelijke portee van het door u genoemde boekje bevattende een abreviatie van het 6e en 7e deel, en kan niet eens begrepen worden, tenzij men het geheel inderdaad kent. Veel hebt u er dus praktisch niet aan.

Om de weergegeven platen en spreuken goed te hanteren, moet u tenminste weten wat de lettertekens betekenen, wat er staat. Houdt er daarbij rekening mede dat hier oud Hebreeuws gebruikt wordt. In vele van de symbolen van niet Hebreeuwse aard treft u elementen van Grieks, Babylonisch en oud Grieks. Om met de gegeven formules, bezweringen en symbolen goed te kunnen werken, zult u dan ook tenminste den basiskennis van deze culturen, zo mogelijk ook van hun taal en schrift moeten bezitten. Naast dit alleen zou u de juiste mentaliteit en persoonlijkheid moeten hebben om op deze wijze en met deze middelen te werken. Daar slechts zeer weinig mensen in deze omgeving en zelfs in uw wereld aan deze minimumeisen zullen kunnen voldoen, lijkt het mij beter, de inhoud van het boekje als wetenswaardigheid te beschouwen zonder praktische mogelijkheden en nut. Zie het niet geheel als bijgeloof, maar realiseer u dat de praktisch waarde en het nodige begrip voor deze dingen eenvoudig teloor zijn gegaan.

Het kan interessant zijn informatief kennis te nemen van deze dingen. Maar het lijkt mij beter er niet in de praktijk mee te werken. Anders gaat het u als dat jongetje dat nu bij ons is. Hij zag een aardig koperen hulsje en dacht: als ik er nu een leuk deukje in sla, kan het op mijn tafeltje staan. Maar hij raakte toevallig de ontsteking en nu zit het kind zich bij ons af te vragen waarom hij het ding ooit mooi heeft gevonden. Iets dergelijks zou u met een bezwering ook kunnen overkomen. Neem mij dit commentaar niet kwalijk. Ik meen dat mijn antwoord in ieder geval duidelijk genoeg is. Ik zou er natuurlijk nog een hele verhandeling over magie aan toe kunnen voegen, maar vraag mij af wat u eraan zou hebben.

Magie is bruikbaar voor degenen die eraan geloven. Je moet zelfvertrouwen hebben en bovendien in de magische beelden geloven. Dan kun je er goed mee werken. Geloof je er niet aan, dan kun je geen bewust bepaalde resultaten behalen, omdat dan het onderbewustzijn ten hoogste een contact mogelijk maakt. En dit kun je niet voldoende kennen, zodat je eventuele werkingen niet voldoende bewust kunt richten en dwingen. Formules, spreuken en bezweringen zijn alleen dan noodzakelijk wanneer u uitgaat van de rituele magie. Maar magie is niet alleen maar ritueel: zij berust op de persoonlijkheid, de persoonlijke eigenschappen en kwaliteiten. U kunt door rituelen deze soms bevorderen, maar dan voornamelijk wanneer u al opgroeit met dergelijke rituelen en er als het ware steeds mee leeft. U leert er dan mee werken middels een soort scholing. Vergelijk het met een rekenen in het tweetalig stelsel: het duurt even voor je geleerd hebt erin te denken. Maar wanneer je eenmaal zover bent, kun je er ook wel iets mee doen. Zo gaat het met de magie ook. Ga als westerling dan ook maar bij voorkeur uit van gedachtenkracht, in de tweede plaats van het gebruik van die symbolen die u persoonlijk kent en die voor u een duidelijk omschreven betekenis hebben; dat lijkt mij verstandiger.

Vraag: In de filosofie van Alice Baily treedt meester Djwal Khul op. Is dit de authentieke invloed?

Antwoord: U vraagt naar de authentieke invloed. Had u gevraagd naar invloed zonder meer, dan had ik vriendelijk ja kunnen knikken. Maar authentiek betekent onvervalst en persoonlijk. En dat is hier niet het geval, aangezien de mystica Baily zelf en zeer grote invloed heeft gehad op de wijze, waarop het ontvangene tot uiting werd gebracht en in vele gevallen interpretaties geeft die afwijken van de oorspronkelijke lering, daar deze voor haar alleen zo aanvaardbaar en begrijpelijk werd. Wat de indelingen betreft, gegeven en komende van deze meester: u kunt bij de hindoes de authentieke indeling vinden. Zou u vragen of dit dan weer een authentieke weergave van de kosmos is, kan ik alleen maar zeggen: alle menselijke systemen zijn in feite een willekeurige verdeling van een geheel in parten om daardoor de mogelijkheid te krijgen een deel van het geheel voor het Ik voorstelbaar te maken en zo manipulatie binnen het geheel tot stand te kunnen brengen.

Vraag: Zit er machtsdrang achter al dit haken naar magie?

Antwoord: Soms. Soms is er een angst. Een groot deel van de honger naar macht, ook middels de magie, komt voort uit de behoefte om meer te zijn dan een ander. Maar meer zijn dan een ander betekent voor mensen ook: zekerder zijn ten aanzien van anderen in je bestaan. In een wereld waar men alles baseert op belangrijkheid, bezit of beiden, is het begrijpelijk dat de angst om de mindere te zijn vaak aanleiding wordt tot een streven. Ook bij de magie is dit grotendeels het geval, waarbij komt dat degenen die zich hierop werpen zonder een geestelijke achtergrond te hebben, daarin vaak hopen een compensatie te vinden voor tekorten in de normale wereld. In uw wereld heb je geld nodig, dit zo nuttige slijk der aarde, omdat het zonder dit wel heel moeilijk wordt te leven. Vaak is de magie iets dergelijks wat je gevoelt te moeten leren beheersen, omdat je anders meent je wereld niet voldoende te kunnen manipuleren. Hierbij is dus niet alleen eigen zekerheid en het verdrijven van eigen angsten van belang, maar daarnaast wel degelijk ook het vinden van mogelijkheden in de wereld die je op een andere manier niet bereikbaar acht. Het laatste is overigens meestal een misvatting omdat hetgeen je zuiver menselijk op aarde kunt bereiken langs de magische weg, meestal meer kracht, moeite en risico kost dan langs de normale weg denkbaar zou zijn.

Vraag: Heeft Jezus ooit magie bedreven?

Antwoord: Vanuit het standpunt van een niet-gelovige: ja. De gelovige zegt dat al hetgeen Jezus deed een voortvloeiende was van de goddelijke kracht in hem zonder meer. Men verwaarloost daarbij het feit dat een dergelijke kracht zich ook middels anderen en volgens bepaalde regels kan manifesteren; gebeurt dit toch, dan spreekt de gelovige over tovenarij als iets slechts. Denk aan Simon, de tovenaer die zich in de lucht verhief. Daar hij geen volgeling van Jezus was, noemde men dit duivels en trachtte men hem te vernietigen ofschoon bij een volgeling van Jezus iets dergelijks een verheerlijking en een wonder geheten zou hebben. Door gelovigen wordt dus met twee maten gemeten. Aangezien Jezus de dingen deed door de kracht die in hem was, en hij daarmee zichtbare effecten en een beheersing van zijn omgeving tot stand kon brengen, meen ik dit magie te mogen noemen. In de kring van zijn naaste leerlingen volgde Jezus overigens wel degelijk bepaalde rituelen die wij magische rituelen kunnen noemen, zodat wij mijns inziens Jezus ook onder de grootste magiërs kunnen rekenen.

Vraag: Kunnen de juiste levenshouding en geestelijk streven voeren tot een bewustwording, waaruit men als automatisch een kennis van magie krijgt?

Antwoord: Eigenlijk is dit een onmogelijke vraag. Wanneer ik u zou vragen of een regelmatig en met de beste bedoelingen naar school gaan, ertoe zal voeren dat je ook de beste baantjes krijgt, zult u wel zeggen dat dat niet helemaal waar is, omdat je dan ook nog een goede kruiwagen moet hebben. Op dezelfde manier kun je zeggen dat het streven naar een geestelijke bewustwording de mens soms kan vervreemden van alles wat praktisch is. Dan kun je geestelijk misschien nog wel veel bereiken, maar je praktische mogelijkheden blijven nil, daar je dezen niet beseft en er dus niet toe komt je eigen wezen en kunnen op praktische mogelijkheden te beproeven in de wereld. In de magie is het belangrijk te leren dat wat in je bestaat, ook praktisch buiten je te manifesteren. Dat is de basis van de magie. Daarnaast is het verstandig ook tot een mentale definitie te komen van de regels die daarbij voor jou - of kosmisch - bestaan. Dit alles vloeit dus niet automatisch uit een geestelijke bewustwording voort. Maar wij zouden kunnen stellen: zodra de innerlijke bewustwordingsprocessen voeren tot een intenser je één gevoelen met het geheel van de wereld, zal daaruit een reeks erkenningen van noodzaak voortkomen, welke voeren tot de ontplooiing van de innerlijke krachten. De resultaten zijn er volgens de normen van uw wereld dan vaak van meer mystieke en magische aard.

Vraag: In een Japanse sekte komt een bepaalde mudra voor. Ik meen dat in de hindoe iconografie een mudra voorkomt die gelijk is. Dan moet er uiteindelijk een verband bestaan tussen de hindoe-javaanse cultuur en Japan?

Antwoord: U bent uitgegaan van het standpunt dat gelijke uiterlijke waarden ook gelijke innerlijke waarden representeren. Dezelfde reeks van gebaren, zelfs dezelfde inhoud van spreuk kan bij een verschil in mentaliteit en benadering van het bestaan een geheel andere werkelijke inhoud, betekenis en werking hebben. U kunt dan nog steeds stellen dat de uiterlijke gelijkheid niet slechts toevallig is. Dit is aannemelijk, omdat wij weten dat invloeden van India - en wat dat betreft zelfs uit Salomons rijk - via China of handelswegen ook onder meer Japan bereikten. Er is een wisselwerking.

Maar Japan kent naast assimilatie een sterk neiging tot omvorming en aanpassing aan eigen aard en denken. Zo treffen wij in Japan bijvoorbeeld vele Chinese denkbeelden, tekens en dergelijke die qua vorm nog bijna Chinees zijn, maar die door de japanse mentaliteit toch een geheel andere betekenis en inhoud verkregen. Daarom stel ik dat uw fout ligt in het feit dat u te zeer aanneemt dat uiterlijke overeenkomsten ook wijzen op een innerlijke binding. Maar op dezelfde basis kun je aannemen dat een Afrikaanse neger die een hoge hoed draagt, zeker naar een trouwpartij gaat, wat natuurlijk lang niet zeker is. De vorm komt in India in ongeveer gelijke vorm voor, maar wordt geheel anders gebruikt en beleefd. Zoekt u alleen uiterlijke waarden en houdt u rekenig met de eigen schrijf- en tekenwijze van de volkeren, dan zult u echter bepaalde Japanse symbolen terug kunnen vinden in Egyptische glyphen en zelfs in de Maya-cultuur,

waarin wij voorstelling zien die ook in India en Japan voorkomen en daar deel uitmaken van bepaalde riten of mudra's.

Ik meen dat wij hiermede dit eerste deel wel kunnen beëindigen. Misschien hebt u wat te lang moeten zitten, maar voor mij was ons contact tot het laatste toe een genoegen. Ik hoop dat het voor u interessant was en dat u er zelfs enige lering in hebt mogen vinden. Ik dank u voor uw aandacht.

Goedenavond.

KENNELIJK ZIJN MENSEN MEER OVERTUIGD VAN DE DOMHEID VAN ANDEREN DAN VAN DE MOGELIJKHEID DAT ZIJ AAN EENZELFDE EUVEL ZOULDEN LIJDEN

Goedenavond, vrienden.

U kunt ook nu vragen stellen, een onderwerpje geven enzovoort. Maar als u niets weet, weet ik misschien nog wel iets te zeggen.

Reactie: U a.u.b.!!

Spreeker: Dat vind ik vleierend, vooral, omdat het voornamelijk van de dames komt.

Wanneer wij bezig zijn met een vraagavond, is de reactie van vele mensen opvallend. Wanneer er een vraag is die voor de een werkelijk belangrijk is, zit de ander te mompelen: wat een stommeit hoe kunnen ze... enzovoort. Het omgekeerde. Kennelijk zijn de mensen meer overtuigd van de domheid van anderen dan van de mogelijkheid dat zij aan eenzelfde euvel zouden lijden. Het is natuurlijk niet zo erg, maar wijst ons op iets waardoor wij vaak in de knoop zullen geraken: wij zijn ervan overtuigd dat wij het weten, zelfs wanneer wij anderen vragen om uitleg. Maar wat weet je eigenlijk? Wij spreken over de geest, god, de natuur, de kosmische wetten, de structuur van het atoom. Maar wat weten wij werkelijk daarvan? Eigenlijk maar heel weinig. Onze feitenkennis is maar klein in vergelijking tot alles wat wij niet weten. Daarvoor hebben wij dan ook veel vertrouwen in onze eigen denkbeelden of de feiten die deze nu ondersteunen of niet, en veel poeha. Degene die weet dat hij niets weet, gaat zelfs dan nog van een verkeerd standpunt uit. Het is immers niet zo belangrijk dat je alle dingen werkelijk en feitelijk weet. Het is belangrijk dat je met hetgeen je weet, ook werkelijk kunt werken.

Stel nu eens geestelijke waarheid en wijsheid als doel. Het is mooi, het is gezellig, het is hoogstaand, je kunt er dus tevreden mee zijn. Maar kunt u nu werkelijk in uw eigen innerlijk waarheid zien? Wie eerlijk is, zal toegeven dat zelfs wanneer je heel wat weet over de geest en vele stellingen van esoterische en andere aard omtrent jezelf verwerkt hebt, het nog erg moeilijk is ook maar een schijn van waarheid in jezelf te ontdekken. En wanneer u trots bent op uw inzicht en besef, zou ik u willen vragen of u wel eens in uw leven iets opeens, compleet met alle samenhang en beseft erbij, hebt geconstateerd? Als u eerlijk bent, zult u moeten zeggen: neen, ik weet maar weinig. Het geestelijk besef dat de mens stoffelijk kan omarmen, is maar heel klein tegenover alles wat hij innerlijk aanvoelt; je spreekt in de termen van het mentale weten, maar je leeft in een innerlijke wereld die eigenlijk veel meer omvat dan alle redelijk besef van eigen Zijn en wereld in kan houden. Soms komt er ineens iets van naar buiten in een droom of visioen, een andere keer voel je een zekere kracht of spanning. Maar dit is meestal alweer heel vlug voorbij, zodat je weer verder gaat, nuchter, normaal, redelijk, menselijk.

Ik vraag mij wel eens af of wij eigenlijk niet verkeerd leven. Misschien klinkt het wat gek, maar wat ik bedoel, geldt voor ons in de geest net zo goed als voor u in de stof. Wij leven vanuit onze

eigen belangrijkheid. Misschien kunnen wij daar nog niet veel aan doen. Maar wij leven ook vanuit ons beeld van juistheid. En wij weten eigenlijk niet wat juist is, zodat wij dit niet werkelijk kunnen. Daarnaast gaan wij dan nog eens uit van onze formulering van hetgeen wij voelen in plaats van de gevoelens zelf als basis te nemen. En daarvan klopt natuurlijk helemaal niets.

Ik voel dat er een kracht is. Ik geef die kracht een naam. Of ik die kracht nu geest, heilige, engelbewaarder, duivel, god of demon noem, het is en blijft dezelfde kracht.

Eens geloofde men aan Pan, de grote Pan die zingende door de natuur trok en de krachten, - de vruchtbaarheid van de natuur - leven gevende op een wijze die men in uw dagen losbandig en duivels zou noemen. Toen kwam er een tijd dat de mensen anders geloofden, zij gaven de krachten een andere naam en de arme Pan met zijn bokspootjes en hoorntjes werd opeens een duiveltje. Van een vreugdige god van de natuur werd hij opeens tot de demon die de mens tracht te verleiden en te kwellen. De mens veranderde, de symbolen van de kracht veranderden, maar dezelfde kracht bestaat nu nog. Zij bleef dezelfde..... Kan een mens leven zonder de natuur? Neen. Zijn de gevoelens, waaruit eens de saters, nimfen, Pan geboren werden, nu anders? Wel neen. Ook die bestaan nog precies zo. Alleen het redelijke oordeel is veranderd. Moeten wij dan niet in de eerste plaats de vitale, de levende krachten erkennen voor wat zij zijn en ons niet binden aan de voorstellingen, maar aan de kracht zelf? Moeten wij niet als geest of mens in de stof erkennen dat wij niet precies weten wat er in het leven nu werkelijk aan de hand is, maar dat er in ons iets is dat reageert, zowel op bewust besepte, als gekende als op ongekende waarden? Mijn gevoelens geven antwoord op alle dingen die mij beroeren en duiden daarbij aan, niet wat de krachten in het andere is, maar wat ik in verhouding tot dit andere ben.

Temidden van een cirkel, die ik niet kan overzien, een schijnbare oneindigheid waarin ik gevangen ben, kaats ik mijn gedachten uit. En wat ik terugkrijg, noem ik mijn wereld. Maar het is alleen mijn eigen denken, mijn eigen reactie, teruggekeerd uit de wereld tot mijzelf. Ik spreek van oorzaak en gevolg, maar oorzaak en gevolg, zo zij bestaan, houden zich zeker niet aan de wetten die de mens daarvoor zo graag ontwerpt. Iemand die slecht is, zend het slechte uit in de wereld, zo redeneert men meestal, dus moet hij ook het slechte terugkrijgen. Slechts volgens uw visie dan. Want wanneer de zogenaamde slechte mens dit slechte vreugdig ervaart, ziet u zijn reactie én bent niet tevreden. U zegt dan: het gaat hem ondanks het slechte goed, toch zal hij moeten lijden, dus zal het slechte in een hiernamaals wel komen. Dwaze redeneringen eigenlijk. Want hetgeen uit de wereld terugkeert tot de mens, moet in overeenstemming zijn met hetgeen hij uitzendt. Het gaat dus om de invloed, niet om de wijze waarop een mens daarop zal reageren. Ongeluk is interpretatie, niet feit zonder meer. Maar ja, de mensen houden er nu eenmaal dwaze denkwijzen op na. Ik zou daarover nog heel wat meer kunnen zeggen. Ik zou het zelfs graag doen, want ik praat nu eenmaal graag. Maar de tijd, mij toegestaan, is helaas beperkt. Ik zal daarom dit onderwerp voorlopig maar laten rusten en eerst proberen in enkele kortere punten u iets te zeggen wat volgens mij in dlt verband erg belangrijk is.

"Belangrijk is niet wát ik geloof, maar dát ik geloof."

Wat ik geloof, is uiteindelijk maar een reeks van voorstellingen. Dat ik geloof, is echter een waarde die in mijzelf leeft. In wat in mijzelf bestaat is iets, waarop ik kan betrouwen, een kracht, waaruit ik kan werken, een bron van energie, waaruit ik zo nodig zal kunnen en durven putten. Het is een vreugde in mijn bestaan, de zin van alles wat ik ben en doe. Daarom is geloven het belangrijkste en is de vorm van het geloof bijkomstig.

"Het is niet zo belangrijk dat ik zelf beantwoord aan hetgeen men rond mij recht en rechtvaardigheid noemt. Dit zijn waarden van de wereld die steeds weer veranderen. Het is belangrijk dat ik in mijzelf weet niet onrechtvaardig te zijn volgens mijn eigen besef."

Wat de wereld recht of rechtvaardigheid noemt, varieert van dag tot dag. Als u hoort wat een Griekse kolonel rechtvaardig noemt en wat een Griekse gevangene als rechtvaardig beschouwt wanneer u nagaat hoe deze beiden rechten op een geheel andere wijze benaderen, zult u met mij eens zijn dat menselijke rechtvaardigheid en de menselijke opvattingen van recht zoveel gezichten en vormen kennen dat daarop geen werkelijk peil is te trekken. De sterkste legt tijdelijk zijn normen op aan anderen en daarbij blijft het. Maar wanneer je in jezelf gevoelt: zo

handel ik juist, zo moet ik wel denken en handelen, omdat ik anders iets zou doen wat tegen mijzelf indruist, maak je jezelf waar en vind je vrede met jezelf. Het andere is niet zo belangrijk. Belangrijk is de vraag hoe ik mijn leven zelf eerlijk ervaar.

"Het is niet belangrijk, hóe ik mij het bestaan van God of de geest indenk. Het is belangrijker dat ik voel deel te zijn een groter bestaan, van God of de geest."

Of ik nu de dingen mooie namen geef of niet, is van minder belang dan men denkt. Alleen dat wat ik beleven en erkennen kan, hanteren kan, beleef ik werkelijk. Ten aanzien van de feiten zijn dan ook heel veel mensen oostindisch doof of ziende blind. Zij kunnen alleen beseffen wat voor hen beleefbaar is, aan al het andere gaan zij voorbij. Wanneer je dit bij anderen constateert lijkt het wel eens een soort geestelijke doofstomheid of een reeks van doofstomiteiten. Kiest uzelf het juiste woord maar. Ook wij zullen vele dingen niet kunnen of willen zien. Daarom is het belangrijkste een gevoel van contact. Wij moeten eerst leren leven met de wereld die voor ons feitelijk bestaat en alle andere waarden, hoe werkelijk die ook voor anderen zouden kunnen zijn, ter zijde stellen, tot wij in harmonie zijn gekomen met alles wat voor ons wel onmiddellijk beleefbaar is. Wij moeten trachten in de wereld te zien, te horen, waar te nemen. Maar gelijktijdig moeten wij trachten te begrijpen dat hetgeen wij menen te zien, te voelen, te beleven, in de eerste plaats binnen onszelf bestaat. Ik kan alleen een antwoord geven op wat de wereld voor mij is en betekent. Niemand anders kan dit weten en zo zal niemand kunnen zeggen wat mijn werkelijkheid in wezen omvat. Ik kan alleen de waarde beseffen die ik volgens eigen denken, heb voor de wereld. Niemand anders kan mij vertellen wat ik voor de wereld betekenen op een voor mij zinvolle wijze, tenzij ik in mij reeds deze waarde heb erkend.

Misschien lijkt het u, na dit alles, erop dat ik zit te verkondigen dat de mens het enig ware is. Was dat maar waar. Ik zou eerder willen zeggen: de mens kan de waarheid slechts benaderen vanuit zichzelf. Niet omdat die waarheid alleen in hemzelf bestaat, maar omdat hij maar een mogelijkheid heeft om waar te zijn, namelijk door te beantwoorden aan hetgeen hijzelf is. Je kunt nooit een waarheid vinden in een ... (woord onleesbaar Red.) leugen. Je kunt nooit het hoogste bereiken, door het laagste volgens eigen besef te doen. Dit laatste geldt misschien niet geheel in bepaalde situaties in uw wereld, maar hetgeen men dan het 'hoogste' noemt, is in wezen nogal laag.

Je moet in jezelf waar zijn. Goed. Ik heb een geloof in mijzelf. Misschien heb ik er niet eens een naam voor. Maar het leeft in mij. Dan zal ik met dat geloof rekening moeten houden. Want zonder dat geloof ben ik mijzelf niet. Datgene wat ik in dat geloof besef, is ook de gave die ik heb, de kracht die ik heb, de mogelijkheid die voor mij werkelijk bestaat. Er is geen kans dit even opzij te schuiven. Wat werkelijk zekerheid is in mij dat waarmede ik werkelijk leef, bepaalt wat ik kan zijn wat ik kan doen.

Zodra ik echter anderen aan die waarden tracht te onderwerpen, wordt de zaak natuurlijk anders. Omgezet in meer reële beelden zou dit neerkomen op een jong meisje dat zegt: "Deze hoed staat mij heel goed. Ik moet naar een oudemannenhuis toe. Laat mij dan voor al die oude heren een dergelijk hoedje mee nemen. Het staat mij goed dus zal het ook hen goed staan, en de zaak wat opfleuren." En dit vindt u, terecht, absurd. Maar wanneer ik oprecht leef wat ik in mijzelf ken, beleef, geloof, dan is dit een speciale zaak: het is voor mij juist, en wat het voor anderen is, weet ik niet. In dit geloof enzovoort zullen alle waarden van mijn persoonlijkheid, zowel deze die ik meer bewust ken, als alle andere, tot de meest onbewuste, mede een rol spelen.

Vanuit dat geloof, kom ik tot het waarmaken van alles wat ik omtrent mijzelf geloof. Eerst in dit waarmaken krijg ik een meer volledig besef, een meer volledige omschrijving van hetgeen ik in wezen ben. De onbewuste delen van mijn Ik worden meer kenbaar, ik zal dan ook steeds beter mijn voorstellingswereld in overeenstemming kunnen brengen met mijn werkelijkheid.

Het is dus niet zo belangrijk hoe iemand anders de zaken ziet en beleeft. Zolang ik maar trouw ben aan hetgeen ik in mijzelf als het hoogste, het meest zuivere erken, kan ik door de praktijk leren, zo goed uit de pijn en moeite die het mij kost om mijzelf te zijn, als door de vreugde die

ik ervaar wanneer ik daarin slaag. Ik word steeds meer bewust van mijn werkelijke wezen, zowel door het vaak onverklaarbare falen van mijn streven als voor de even onverklaarbare resultaten die ik soms, schijnbaar ondanks mijzelf, behaal. Ik krijg een beeld van hetgeen ik in mijn wereld werkelijk beteken. Ik vind een formulering, een beeld voor mijn ware Ik.

De formulering is misschien niet zo erg belangrijk, maar ik kan daarmee in ieder geval in waarheid over mijzelf nadenken. En dat zal ik nooit bereiken wanneer ik slechts de rubriceringen en classificaties van anderen als mijn waarheid aanneem. Ik moet trouw aan mijzelf zijn en mijzelf geheel beleven, wil ik in het leven iets werkelijk belangrijks bereiken, zowel in de stof als in de geest.

Ik stel dan nog eens iets: Ik b n. Ik ben een geest. Ik ben een mens, een deel van God, ik ben heel veel. Maar ik kan niet alle dingen gelijktijdig en geheel bewust zijn. Zoals de vrouw die gelijktijdig kokkin en minnares probeert te zijn, ofwel de aardappelen aan laat branden, ofwel teleurstelt. Ik kan maar  n ding goed doen, goed zijn. Laat mij dan naar beste weten bepalen wat ik nu wil zijn. Laat mij mijzelf op dit ene punt zoveel mogelijk waarmaken en mij niet te zeer afvragen of daarbij mogelijk iets anders in het gedrang komt. Wanneer je leeft als mens, moet je je niet afvragen wat je als geest zou moeten zijn. Leef dan als mens. Wanneer je, zelfs in de stof, je even terug wilt trekken in jezelf en geestelijke waarden wilt erkennen, vergeet dan maar voor een ogenblik dat je ook nog mens bent. Eén ding tegelijk. Want alleen wanneer je je steeds weer beperkt tot  n ding tegelijkertijd, is er kans dat je de zaken voor jezelf niet in de war schopt.

Juist wanneer je probeert steeds maar  n iets tegelijk te zijn, ontdekt men steeds weer nieuwe kanten van eigen wezen. Het wonderlijke van de mensen is dat zij menen zichzelf geheel te kunnen overzien als op een foto. Dat is wel waar, maar je ziet maar  n kant, de voorkant kan mooi en de achterkant lelijk zijn - van een mens - of omgekeerd. Maar je ziet maar  n kant werkelijk. Wat de andere kant is, weet je niet. Je kunt niet het geheel werkelijk overzien, ook al meen je, dat je het niet kenbare of zichtbare toch wel weet. Wanneer u een tv-spreker ziet achter een tafel, terwijl u alleen de bovenkant ziet, kunt u redeneren: hij draagt een smokingjasje, dus heeft hij een hele smoking aan. Maar weet u wel zeker dat hij beneden meer dan een onderbroekje aan heeft? Weet u zeker dat hij daar geen plusfours of wat dan ook draagt? U neemt eenvoudig aan dat het niet gekende, het niet zichtbare strookt met het zichtbare. Zeker is dat echter nooit. Wat je ziet, is alleen waar, zover je het ziet. Wat je denkt te zijn, is alleen waar voor jou, zover je het bewust bent.

Wat ik dan bewust tracht te zijn in mijn wezen, laat geen conclusies toe omtrent de rest. Wanneer iemand een opmerkelijke fout heeft, bijvoorbeeld te veel drinkt, hoeft hij daarom nog niet geheel zo slecht, onbeheerst en dergelijke te zijn. Het is mogelijk dat drinken zijn enige fout is zelfs. Daarom is het beter niet over de rest te oordelen, maar je steeds weer te beperken tot dat wat nu geheel kenbaar en leefbaar is.

Wanneer je steeds weer tracht, op elk ogenblik je geheel te wijden aan hetgeen er dan voor jou belangrijk is en dit altijd weer blijft doen, zul je steeds weer nieuwe dingen omtrent jezelf ontdekken. Je leert dan steeds meer omtrent de waarheid van je bestaan beseffen. Je zult misschien ontdekken dat je niet zo engelachtig bent als je dacht, maar aan de andere kant zal je ook ontdekken dat je ook niet de duivel bent die je vreest te zijn. Je vindt eindelijk jezelf terug, zoal je werkelijk bent. Het is niet mogelijk vanuit een enkel standpunt alles zo te overzien dat je een waar beeld van jezelf krijgt. Maar stukje bij beetje kun je leren wat je werkelijk bent.

Als ik geen geloof heb, tracht ik nog te zijn wat ik meen te moeten zijn. Maar zonder vertrouwen op meer, dan ik zelf nu ben en kan, zal mij dit niet gelukken. Zodra ik dan in mijzelf en in iets buiten het nu bewuste van mijzelf geloof, zal ik hierdoor leren te zijn wat ik voel te moeten zijn. Zo leer ik deel na deel van mijzelf kennen.

Leven bestaat uit steeds weer verschillende bestrevingen. Maar streef steeds maar naar  n ding tegelijk. Zo bouw je een beeld van jezelf en leer je jezelf kennen. Wie zichzelf geheel kent,

staat dicht bij het kennen van God. Niet omdat ik aanneem dat wij een soort mislukte foto van God zelf zijn, maar gewoon omdat God, volgens mij de kracht van het leven is. Wanneer ik iets beseft omtrent de kracht die ik zélf ben, moet ik toch ook iets beseffen omtrent de kracht die is in alle leven?

De waarheid is steeds weer eenvoudig. Voor mij luidt die waarheid - wat zij voor u is, moet u zelf maar uitmaken -: ik ben mijzelf. Slechts door mijzelf te zijn, kan ik beter begrijpen wat ik kan zijn en uit dit begrip kan ik misschien waarmaken wat ik moet zijn. En naarmate ik meer beantwoord aan hegeen ik moet zijn, zal ik minder strijd kennen, meer waarheid vinden zowel in als buiten mijzelf en zal ik, hetgeen ik nu God noem, minder ervaren als een onbekende, een raadsel, en meer als een werkelijkheid. Zo eenvoudig is het voor mij. Al het andere is versiering. En daerede besluit ik dan mijn bijdrage van heden.
Goedenavond, vrienden.

N.B.

Op vrijdag 5 december zal er geen bijeenkomst plaats vinden. U gelieve hiermede rekening te houden en dit feit aan zoveel mogelijk andere belangstellenden en leden mede te delen.
Namens het bestuur.

Door revisie in verband met garantie van de elektrische machine moesten wij tot onze spijt dit nummer in het oude lettertype uitbrengen.
red.